

ความสัมพันธ์ ระหว่างศาสนา และการเมือง เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

อายะตุลลอฮ์ ญันนะดี



หัวข้อในการค้นคว้าวิจัยของเราที่เพื่อที่จะให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาและการเมืองก่อนที่เราจะเริ่มทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรา รู้สึกว่าจำเป็นจะต้องชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

ความประจักษ์แจ้งและความเข้าใจในข้อเท็จจริงนี้ก็จะขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสามารถของจิตใจที่จะรับและยอมรับงานต่อหลักสัจธรรมนั้น สิ่งนี้ได้ชี้แจงให้เห็นอย่างชัดเจนโดยคัมภีร์ อัล-กุรอาน ซึ่งระบุไว้ว่า “โดยแน่นอนยังมีข้อเตือนใจในนี้สำหรับเขา ผู้ซึ่งมีจิตใจหรือเขา ผู้มีหู และเขาผู้ทั้งเป็นสักขีพยาน” (50 : 37)

ฉะนั้น ถ้าไม่มีความพร้อมและความสามารถดังกล่าว นั้นอยู่ในจิตใจแล้ว มันก็ยากที่จะรับสัจธรรมใด ๆ ได้แม้ว่าจะเป็นสิ่งชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วก็ตาม บุคคลอาจจะมีความต้อรับยืนหยัดต่อต้านคัดค้านหลักฐานที่ชัดเจนแล้วจากโองการต่าง ๆ เหล่านี้ของคัมภีร์ อัล-กุรอาน บุคคลนั้นอาจจะ

หันเข้าไปสู่เรื่องของการถกเถียงกันอย่างสิ้นหวัง และหันไปใช้หลักการตีความที่ไร้มูลฐาน และขั้นที่สุด บุคคลดังกล่าวนั้นก็จะได้ไปโดยสิ้นเชิง และก็จะเรียกสิ่งปาฏิหาริย์นั้นว่าเป็นมายากล

“และแม้ว่าถ้าเราได้ส่งลงมาถึงพวกเขาซึ่งมวลา มะลาอิกะฮ์ และให้กนดาเยได้พูดแก่พวกเขา และเราได้นำสรรพสิ่งทั้งปวงเข้ามารวมกันอยู่เบื้องหน้าพวกเขา พวกเขาจะไม่เชื่อ นอกเสียจากว่าอัลลอฮ์ทรงพอพระทัย หากมิได้ ทั้งหมดของพวกเขาเป็นผู้มวงาย” (6 : 112) “และถ้าพวกเขาได้เห็นปาฏิหาริย์หนึ่ง พวกเขาก็จะหันกลับพลางกล่าวว่า มันเป็นมายากลชั่วร้ายชั่วเขานั่น” (54 : 2)

มนุษย์ได้รับความโปรดปรานด้วยการให้มีสติปัญญาและพลังในการใช้เหตุผล ซึ่งด้วยการใช้สิ่งดังกล่าวนี้มนุษย์สามารถที่จะปฏิเสธ เป็นต้นว่า ความขาวของสำลีและความ

คำของน้ำมันดินได้ มนุษย์อาจจะหันเข้าไปสู่การตีความอย่างผิด ๆ ถึงเรื่องข้อห้ามเกี่ยวกับแอลกอฮอล์, ดอกเบียร์, การถือศีลอดที่ วาญิบ ตลอดจนการนมาซโดยการใช้อะเสนอผิด ๆ ของเขาโดยการยกอ้างอิงหลักฐานจาก อัล-กุรอาน และแม้แต่จะตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ก็เป็นได้ เราได้เคยมีประสบการณ์อันขมขื่นมาแล้วมากมายกับบุคคลประเภทนี้

“และมนุษย์นั้นถูกให้ทั้งหมดของกฎวิวาทกเถียงกัน” (18 : 54)

การศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ของเราก็เพื่อที่จะค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการเมือง เพราะฉะนั้น ก่อนอื่นเราจะต้องอธิบายคำสองคำนี้ก่อน คือคำว่า “ศาสนา” และคำว่า “การเมือง” และหาความหมายของคำทั้งสองนี้

ถ้าศาสนาถูกยอมรับกันว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับอัลลอฮ์ ซึ่งควบคู่กันไปกับประเพณีต่าง ๆ บางอย่าง หรือพิธีกรรมต่าง ๆ ในด้านการเคารพภักดีเท่านั้น ตลอดทั้งผนวกกับเรื่องสังคมศีลธรรม และหน้าที่ต่าง ๆ ทางด้านจริยธรรมนั้น มันก็เป็นที่ยึดแน่น โดยไม่ต้องสงสัยว่าไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ ระหว่างมันกับการเมืองเลย

อีกครั้งหนึ่ง หากการเมืองได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่เต็มไปด้วยการโกง, เล่ห์เพทุบาย, การโกหก, การหลอกลวง ตลอดทั้งลัทธิเหลี่ยมที่ชั่วร้ายและอุบายนานาชนิด หากเป็นเช่นนี้แล้ว การเมืองก็ไม่สามารถที่จะเข้ากับศาสนาได้เลย

ตามความเป็นจริงแล้ว การอธิบายคำทั้งสองที่เกี่ยวกับศาสนาและการเมืองดังกล่าวมาแล้วนั้น เป็นการอธิบายที่ผิดพลาดและปราศจากมูลฐานแห่งความเป็นจริง ทั้งนี้เป็นผลมาจากการขาดความรู้และเกิดความเข้าใจผิด

การเมืองในความหมายที่แท้จริงและที่เหมาะสมของมันนั้นคือ การจัดการปกครอง บริหารกิจการทั้งภายในและภายนอกของสังคมโดยการปกครองของการใช้อำนาจและกลุ่มผู้ มีอำนาจ ในขณะที่คำว่าศาสนานั้นตามความหมายที่แท้จริงของมันแล้วคือ ความสมบูรณ์แบบและระบบอันสูงส่งจากพระผู้เป็นเจ้าที่ครอบคลุมชีวิตของมนุษย์ ซึ่งสามารถจะช่วยให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตส่วนบุคคลและสังคมทั้งชีวิตโลกนี้และชีวิตในโลกหน้าของมนุษย์ทั้งมวล

ศาสนามุ่งสู่ขอบข่ายทางด้านจิตวิญญาณและศีลธรรม เป็นการฟื้นฟูคุณภาพของมนุษย์ให้ถึงซึ่งการเคารพภักดีและ

การยอมจำนนต่ออัลลอฮ์ ฉะนั้น ในการทำงานของศาสนาก็เพื่อที่จะให้บรรดาผู้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของศาสนาได้เข้าสู่การฟื้นฟูปรับปรุงและการชำระให้เกิดความสะอาดบริสุทธิ์ในด้านศีลธรรม ตลอดทั้งความสะอาดบริสุทธิ์ในด้านจิตวิญญาณของมนุษย์เหล่านั้น

“โดยแน่นอนยิ่ง ศาสนา (ที่แท้จริง) ณ ที่อัลลอฮ์นั้นคืออิสลาม” (3 :)

“พระองค์ คือผู้ทรงแต่งตั้งศาสนทูตผู้หนึ่งขึ้นจากหมู่ผู้ไม่รู้หนังสือจากบรรดาพวกเขาเอง” (62 : 2)

นอกจากนั้นศาสนายังได้ช่วยให้มนุษย์ได้บรรลุถึงความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตรธรรมในชีวิตสังคม โดยการปกป้องและเป็นหลักประกันในเกียรติยศ ศักดิ์ศรี, ความยิ่งใหญ่, อำนาจ, ความยุติธรรม, สันติสุข, เสถียรภาพความมั่นคง และทุกสิ่งทุกอย่างแก่มนุษย์ที่จะก่อให้เกิดความผาสุกและความเจริญมั่นคงโดยรอบด้านแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามศาสนา

แต่สิ่งนี้จะบรรลุได้ก็โดยการถอนรากถอนโคนผู้กระทำความชั่วร้ายทั้งหลายให้หมดสิ้นไป ตลอดถึงขจัดความชั่วร้ายให้ถึงรากเงาของมัน เพื่อที่จะสร้างบรรยากาศสังคมที่ดีงามภายในสังคมมนุษย์ เพื่อที่จะให้สติปัญญาความสามารถของมนุษย์สามารถเจริญงอกงามขึ้นมาได้ จนบรรลุถึงความสมบูรณ์ ในทำนองนี้ ความสูงส่งอันเรืองโรจน์แห่งสติปัญญาและความสามารถของ มนุษย์ก็จะได้ถึงซึ่งการกระทำให้เป็นจริงในแบบรูปธรรมของมัน

“แน่นอนยิ่ง เราได้ส่งบรรดาศาสนทูตของเราพร้อมด้วยข้อพิสูจน์ต่าง ๆ อันชัดเจน และได้ส่งพร้อมกับพวกเขาซึ่งคัมภีร์ และตราฐแห่งคุณภาพ เพื่อมวลมนุษย์จะได้ดำเนินชีวิตไปด้วยความเสมอภาค และเราได้สร้างเหล็กนั้น, ในนั้นคืออำนาจอันยิ่งใหญ่และมีคุณประโยชน์มหาศาลต่อมวลมนุษย์” (54 : 25)

“และยังอัลลอฮ์ พระผู้เป็นเจ้าของแห่งอำนาจนั้น และแก่ศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ และแก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย (63 : 8)

“จงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีเหนือพวกท่าน เมื่อพระองค์ทรงได้แต่งตั้งบรรดาศาสดาในระหว่างหมู่พวกท่าน และได้ทำให้พวกท่านเป็นกษัตริย์ทั้งหลาย” (5 : 20)

“และโดยแน่นอนยิ่ง เราได้จารึกไว้ในคัมภีร์นั้นหลังจากนั้นก็เป็นที่แน่นอนใจว่า สำหรับแผ่นดินนั้น บรรดาบ่าว

ผู้ทรงคุณธรรมของฉันทจะเป็นผู้สืบมรดกมัน” (21 : 105)

“อัลลอฮ์ทรงสัญญาแก่เขาเหล่านั้น ผู้ซึ่งศรัทธาและประกอบความดีงามว่า พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาได้เป็นผู้ปกครองทั้งหลายในแผ่นดินนี้อย่างแน่นอน เหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงทำให้ผู้ปกครองเหล่านั้น ผู้ซึ่งมาก่อนพวกเขา และแน่นอนยิ่ง พระองค์จะสถาปนาไว้สำหรับพวกเขาซึ่งศาสนาของพวกเขา ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกแล้วสำหรับพวกเขา และโดยแน่นอนยิ่ง ภายหลังจากความหวาดกลัวของพวกเขา พระองค์จะทรงแลกเปลี่ยนให้พวกเขาอยู่ในความปลอดภัย” (24 : 55)

“พระองค์จะส่งลงมาเหนือพวกท่านซึ่งมรดกเมฆที่หลังน้ำฝนอย่างมากมาย และทรงเพิ่มพละกำลังที่เข้มแข็งให้แก่ความเข้มแข็งของพวกท่าน” (11 : 52)

“และอัลลอฮ์จะไม่ทรงให้ซึ่งทางแก่บรรดาผู้ไร้ศรัทธาที่จะต่อต้านบรรดาผู้ศรัทธา” (4 : 141)

เมื่อพิจารณาอย่างใกล้ชิดที่ศาสนาได้เปิดเผยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการเมืองนั้น มันก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าที่ศาสนาสัมพันธ์กับการเคารพภักดี อิบาดีต อื่น ๆ และก่อนข้างจะมีความสำคัญในหลาย ๆ ด้านมากกว่าที่มันสัมพันธ์กับการเคารพภักดีอื่น ๆ เสียอีก อันเนื่องมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า โองการจาก อัล-กุรอาน ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการพิทักษ์รักษาและการเป็นผู้นำ, หรือที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล การปกครอง สงคราม การพิพากษาตัดสิน ประมวลกฎหมายอาญา หรือแม้แต่ที่เกี่ยวกับพระบัญญัติซึ่งกำหนดในด้านการสมรส การหย่าร้าง การค้าขายและการซื้อขาย ตลอดจนทั้งการพิทักษ์อันเป็นอำนาจของผู้ดูแล รวมทั้งการจำกัดในบางกรณีและการจำขัง, การจำนอง, เรื่องหนี้สิน, พยานหลักฐานและการยืนยัน รวมทั้งการตอบแทนในการทำความเสียหายที่คู่กรณีความนั้น ๆ จะได้รับการตัดสินชี้ขาด อีกทั้งการลงโทษและเงินหนี้เลือดซึ่งปรับอาชญากร หรือผู้ที่ทำร้ายร่างกายบุคคลอื่น นอกจากนั้น ในด้านทรัพย์สินมรดก และยังมีเรื่องในทำนองนี้มากมายที่ปรากฏในคัมภีร์ อัล-กุรอาน ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของโองการแห่งคัมภีร์ อัล-กุรอาน ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตของมุสลิมและปัญหาทางการเมืองของอิสลาม เป็นต้นว่า การดำเนินกิจกรรมในด้านการบริหารการปกครอง, การประพฤติกฎปฏิบัติ การปกครองสังคมแบบอิสลามให้เป็นไปตามบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ในขณะที่โองการที่เกี่ยวกับ

ในด้านที่สอง อัล-กุรอาน ได้บัญญัติไว้ว่า “แท้จริงเพียงแต่อัลลอฮ์เท่านั้นที่เป็นผู้ปกครอง (วะลี) ของสุเจ้า และศาสนทูตของพระองค์ และเขาเหล่านั้นผู้ศรัทธาผู้ซึ่งยืนหยัดไว้ซึ่งการนมาซและจ่ายซะกาต ในขณะที่พวกเขาโค้ง (รูกู) และผู้ใดก็ตาม ที่ยึดเอาอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ และเขาเหล่านั้นผู้ศรัทธาเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองแล้ว แน่แน่นอนยิ่ง พวกเขาอยู่ในพรรคของอัลลอฮ์ (ฮิสบูล-ลอส), นั่นจะเป็นผู้มีชัยชนะ” (5 : 55-56)

การภักดี เช่น การนมาซ มีไม่เกินร้อยโองการ และที่เกี่ยวข้องกับการถือศีลอดนั้นมีเพียงสิบสี่โองการเท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการเมืองนั้นเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของพื้นฐานแห่งหลักการศาสนาเลยทีเดียว ไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ใด ๆ อีกแล้ว แต่การกระซิบกระซาบของมารเหล่านั้นก็พยายามทำให้มนุษย์เกิดความสงสัย แม้กับในเรื่องที่เป็นข้อเสนออันชัดเจนแจ่มแจ้งด้วยหลักฐานแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม เราก็กำลังที่จะศึกษาให้เห็นถึงข้อพิสูจน์และหลักฐานต่าง ๆ ในด้านนี้

ประการที่หนึ่ง อัล-วิลายะฮ์ (อำนาจการปกครอง การอุปถัมภ์ การพิทักษ์รักษา การคุ้มครองดูแล) คำนี้ มีรูปแบบผันแปรไปต่าง ๆ มากมาย มีทั้งที่เป็นคำนาม, คำกริยา, คำคุณศัพท์ และเกือบจะมากกว่าร้อยโองการในคัมภีร์ อัล-กุรอาน ส่วนมากแล้วมักจะเป็นชูเราะฮ์ ที่ประทานลงมาที่มะดีนะฮ์ โองการเหล่านี้ได้ถูกประทานลงมาหลังจากที่ได้สถาปนารัฐอิสลามขึ้นแล้ว เพื่อที่จะจัดตั้งให้เกิดความสัมพันธ์ในหมู่มวลมุสลิมทั้งหลาย ซึ่งจะเป็นการกำหนดหน้าที่และ

ภาระผูกพันในตำแหน่งงานต่าง ๆ ของมุสลิมเหล่านั้นที่มุสลิมจะต้องปฏิบัติตาม เป็นต้นว่า ฐานะของผู้นำและความสัมพันธ์ของมวลมุสลิมกับชาวต่างประเทศ มันเป็นเรื่องที่ชัดเจนแล้วว่า ในสังคมทุก ๆ สังคมที่เคลื่อนไหวสร้างสรรค์และมีชีวิตอยู่อย่างดำเนินกิจกรรมนั้นจำเป็นที่จะต้องมีระบบที่แน่นอนและธรรมนุญอันเป็นระเบียบกฎเกณฑ์แห่งชีวิตซึ่งสามารถจะจัดองค์กรให้เกิดขึ้นได้ในหน้าที่ด้านต่าง ๆ ของสังคมนั้น ๆ พื้นฐานอันเป็นธรรมชาติสำหรับระบบและประมวลระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดนั้น ประกอบขึ้นด้วยหลักการสามด้านด้วยกันดังต่อไปนี้ :

1. ความสัมพันธ์อย่างแข็งแรงในระหว่างปัจเจกชนทั้งมวล หลักการนี้จะเป็นการจัดตั้งให้ชุมชนเข้ามารวมตัวกันและเป็นองค์กรที่ผูกพันกันอย่างดี เป็นชุมชนที่จะร่วมกันรับรู้ทั้งความสุขและความทุกข์ ทั้งความเจ็บปวดและความชื่นชมยินดี ทั้งความเศร้าและความดีใจ ทั้งข่าวดีและข่าวร้ายอันต้องร่วมชะตาด้วยกัน ฉะนั้น บุคคลเหล่านั้นจะมีศัตรูร่วมกันและจะมีมิตรร่วมกัน

2. ดำรงไว้ซึ่งแกนกลางหรือศูนย์กลาง ซึ่ง ณ แกนนั้นปัจเจกชนทั้งมวลต้องหันเข้าไปร่วมกันเป็นการสำแดงออกให้เห็น ตัวแทนแห่งสัญญาณลักษณะของเอกภาพท่ามกลางหมู่พวกเขา และด้วยวิธีการเช่นนี้ประชาชนเหล่านั้นก็สามารถที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ และยอมรับการตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ ของชุมชนได้อย่างปิติสุข การขาดแกนกลางเช่นนั้นหมายถึงความแตกแยกไม่รวมตัวกัน และเกิดความระส่ำระสายแตกความสามัคคี และไม่อาจที่จะร่วมมือในการดำเนินงานกันได้ในกลุ่มพวกเขา ความแตกต่างอันจะก่อให้เกิดความขัดแย้งซึ่งก่อตัวมากขึ้นในวิถีทางนั้นจะทำให้เกิดความแตกแยกกันโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ในหลาย ๆ เรื่อง ซึ่งนำไปสู่การทะเลาะวิวาทและการถกเถียงกัน จนในที่สุดก็จะนำชุมชนนั้นไปสู่ความแตกสลายโดยสิ้นเชิง

3. การยับยั้งอย่างมั่นคงและชัดเจนบนนโยบายต่างประเทศและความสัมพันธ์กับต่างประเทศ คัมภีร์ อัล-กุรอานได้ย้ำไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับด้านทั้งสามดังกล่าวนี้ในโองการที่เกี่ยวกับ อัล-วิลายะฮ์

ในด้านแรก อัล-กุรอาน ได้บัญญัติไว้ว่า “โดยแน่นอนยิ่ง เขาเหล่านั้นผู้ซึ่งศรัทธาและได้ละทิ้ง (บ้านเรือนของพวกเขา) และได้ดิ้นรนต่อสู้อย่างหนักในวิถีทางอัลลอฮ์ พร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา และชีวิตทั้งหลายของ

พวกเขา, และเขาเหล่านั้นผู้ซึ่งได้ให้ที่พักอาศัยและให้การช่วยเหลือ เหล่านี้คือบรรดาผู้พิทักษ์ต่อกันและกัน” (8 : 72) “และชายผู้ศรัทธาทั้งหลายและหญิงผู้ศรัทธาทั้งหลาย, เขาเหล่านั้นเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองต่อกันและกัน, พวกเขาใช้ให้กระทำความดีและห้ามปรามความชั่วร้าย และยับยั้งไว้ซึ่งการนมาฆและจ่าย ชะกาต และเชื่อฟังอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์” (9 : 71)

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าบรรดาผู้ศรัทธาทั้งมวลยืนหยัดร่วมกันอย่างเหนียวแน่นจนมีความเป็นหนึ่งเดียว ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ทำให้มุสลิมทุก ๆ คนเกิดความรับผิดชอบในตัวเองที่จะพึงมีต่อพี่น้องมุสลิมคนอื่น ๆ ทั้งหญิงและชายในยามตกทุกข์ได้ยาก หรือในยามที่พบปัญหายุ่งยากลำบากต่าง ๆ ตลอดทั้งในยามที่อยู่ภายใต้การโจมตีจากศัตรูภายนอก เพราะฉะนั้น มุสลิมทุก ๆ คนและในทุก ๆ แผ่นดิน จะไม่รู้สึกละโดดเดี่ยว ความทุกข์ยากลำบากของมุสลิมทุก ๆ คนจะได้รับร่วมโดยมุสลิมคนอื่น ๆ ทั้งมวลด้วย มีวณะมากมายที่เป็นหลัก ฮาดิษ ยืนยันเกี่ยวกับเอกภาพและความเป็นปึกแผ่นในหมู่มุสลิม ซึ่งวณะเหล่านั้นเป็นการอธิบายให้เห็นโองการเหล่านี้อย่างชัดเจน เป็นต้นว่า

“ผู้ศรัทธาทั้งหลายย่อมเป็นผู้คุ้มครองดูแลต่อบุคคลอื่น ๆ เสมือนหนึ่งเป็นเรือนร่างเดียวกัน เมื่ออวัยวะส่วนหนึ่งเกิดความเจ็บปวดขึ้นมา อวัยวะส่วนอื่น ๆ ก็ต้องได้รับความทุกข์และเจ็บปวดเช่นเดียวกัน”

“มุสลิมคนใดผู้ไม่สนใจใยดีในเรื่องราวของมุสลิมคนอื่น ๆ เขาก็ไม่ใช่มุสลิม”

“มุสลิมคนใด ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยเหลือว่า “โอ้ มุสลิมทั้งหลาย” จากบุคคลคนหนึ่ง แต่เขาก็มิได้ช่วยเหลือ, เขาคนนั้นก็มีได้เป็นมุสลิมอีกต่อไป”

ในด้านที่สอง อัล-กุรอาน ได้บัญญัติไว้ว่า “แท้จริงเพียงแต่อัลลอฮ์เท่านั้นที่เป็นผู้ปกครอง (วะลี) ของสุเจ้า และศาสนทูตของพระองค์ และเขาเหล่านั้นผู้ศรัทธา ผู้ซึ่งยึดหยัดไว้ซึ่งการนมาฆและจ่ายชะกาต ในขณะที่พวกเขาโค้ง (รุกอ) และผู้ใดก็ตาม ที่ยึดเอาอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ และเขาเหล่านั้นผู้ศรัทธาเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองแล้ว แน่แน่นอนยิ่ง พวกเขาอยู่ในพรรคของอัลลอฮ์ (อิสบูล-ลอส), นั่นจะเป็นผู้มีชัยชนะ” (5 : 55-56) โองการจาก อัล-กุรอาน นี้ให้ความหมายอย่างชัดเจนว่า สังคมแบบอิสลามนั้นมีความผูกพันอยู่กับผู้นำที่อยู่ในฐานะผู้พิทักษ์คุ้มครองและอุปถัมภ์

ซึ่งจะต้องเชื่อฟังปฏิบัติตามฐานะผู้นั้น ซึ่งจะเป็นผู้นำและผู้ปกครองของสังคมนั้นในกิจกรรมทั้งหมด และสังคมนั้นก็จะได้รับการจัดตั้งให้ดำเนินร่วมกันอย่างดีในพรรคของอัลลอฮ์ การจัดตั้งแบบนี้และการร่วมมือดำเนินงานแบบนี้ปรากฏให้เห็นสาเหตุแห่งชัยชนะของสังคมนั้นที่มีเหนือศัตรูทั้งหลายของมันมาโดยตลอด

ยังมีโองการอื่น ๆ อีกที่บัญญัติไว้ว่า “โอ้ ท่านผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์และเชื่อฟังปฏิบัติตามศาสนทูตนั้น และเขาเหล่านั้นผู้อยู่ในอำนาจการปกครองจากหมู่ผู้เจ้า และหากว่าผู้เจ้าเกิดการถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ก็ตาม, จงอ้างกลับไปสู่อัลลอฮ์และศาสนทูตนั้น, หากผู้เจ้าศรัทธาในอัลลอฮ์และในวันสุดท้ายนั้น, นี่เป็นสิ่งที่ดีกว่าและประเสริฐยิ่งในชั้นปลาย” (4 : 59)

“และถ้าเขาเหล่านั้นได้อ้างมันกลับไปสู่ศาสนทูตและผู้เจ้าเหล่านั้นผู้อยู่ในอำนาจการปกครองในหมู่พวกเขา, เขาเหล่านั้นในหมู่พวกเขาผู้ซึ่งสามารถแสวงหาความรู้เกี่ยวกับมันจะได้อันนั้น” (4 : 88) ยังมีโองการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันนี้ซึ่งโองการเหล่านั้นได้ชี้ให้เห็นถึงฐานะผู้นำซึ่งมีหน้าที่จะยุติข้อถกเถียงและความคิดเห็นที่แตกต่างกันนั้นได้ อันจะนำไปสู่การปกป้องเอกภาพของสังคมนั้น

ในด้านที่สาม โองการต่าง ๆ จำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับผู้พิทักษ์คุ้มครองซึ่งมีปรากฏในหลายซูเราะฮ์ (บท) ของคัมภีร์ อัล-กุรอาน สิ่งเหล่านี้สัมพันธ์กับการตัดความสัมพันธ์ฉันมิตรหรือการพิทักษ์คุ้มครองกับบรรดาศัตรูเหล่านั้นซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายในความสัมพันธ์กับบุคคลเหล่านั้น การตัดความสัมพันธ์กับบุคคลเหล่านั้นยังมีอยู่ตราบเท่าที่บุคคลเหล่านั้นยังไม่ศรัทธาและเป็นผู้กลับกลอก และเป็น การยื่นกรานกับกลุ่มบุคคลผู้ต่อต้านหมู่ประชาชนที่ร่วมกันรักดีโดยหันไปยัง อัล-กะอูบะฮ์ ในการนมาซที่เรียกว่า อะฮ์ลิล กิบละฮ์ โดยการที่กลุ่มเหล่านั้นยังอยู่ในฐานะผู้รุกรานหรือสร้างแผนการร้ายทางการเมืองอยู่อย่างลับ ๆ และกำลังก่อให้เกิดความยุ่งยากลำบากต่าง ๆ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือศัตรู และกำลังสร้างความอ่อนแอให้อิสลาม และมวลมุสลิมด้วยวิธีการต่าง ๆ

การพิทักษ์หรือการคุ้มครองแบบนี้ เป็นการชี้ให้เห็นถึงแบบแผนของความสัมพันธ์ของมุสลิมกับต่างประเทศ

“โอ้ บรรดาผู้ศรัทธา จงอย่ายึดเอาพวกยิวและพวกคริสเตียนมาเป็นมิตร, พวกเขาเป็นมิตรของกันและกัน, แท้จริงแล้ว

เขาเป็นคนหนึ่งจากพวกนั้น, โดยแน่นอนยิ่ง อัลลอฮ์ไม่ทรงนำทางแก่ผู้ที่อยู่ศรัทธา” (5 : 51) ในโองการนี้ปฏิเสธอย่างชัดเจนที่ไม่ให้มุสลิมคนใดไปผูกสมัครเป็นมิตรกับพวกยิวและพวกคริสเตียน ตลอดทั้งจัดการสร้างความสัมพันธ์ฉันมิตรและอย่างกรุณาปรานีกับพวกเหล่านั้น บุคคลเช่นนั้นจะถูกปฏิเสธจากกลุ่มมุสลิม และเขาก็จะกลายเป็นผู้หนึ่งที่เข้าร่วมภาคีกับพวกนั้นด้วย

“สุเจ้าจะมีได้พบบุคคลผู้ซึ่งศรัทธาในอัลลอฮ์และในวันสุดท้าย ไปเป็นมิตรกับเขาเหล่านั้นผู้ซึ่งปฏิบัติตามต่อต้านอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์, แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นบิดาของเขาเอง หรือเป็นบุตรของเขาเอง หรือเป็นพี่ชายน้องชายของเขาเอง หรือเป็นคนในกลุ่มเดียวกับเขาในฐานะญาติ เหล่านี้คือผู้ที่ในจิตใจของพวกเขาได้ประทับไว้ด้วยความศรัทธาและบุคคลเหล่านี้ เขาจะได้รับความเข้มแข็งด้วยการลดใจจากพระองค์ และพระองค์จะทำให้พวกเขาเข้าสู่สวนสวรรค์ทั้งหลายเบื้องล่างนั้นมีธารน้ำหลายสายไหลผ่าน, พวกเขาอยู่ในนั้น, อัลลอฮ์ทรงชื่นชมกับพวกเขา และพวกเขาก็ปิติปราโมทย์ด้วยกับพระองค์, เหล่านี้คือผู้ที่อยู่ในพรรคของอัลลอฮ์, และแน่นอนยิ่ง พรรคของอัลลอฮ์นั้นเป็นพรรคซึ่งบรรลุความสำเร็จ” (59 : 22)

มุฮัมมัด เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์, และเขาเหล่านั้นผู้อยู่กับเขา เป็นผู้ที่มีจิตใจแข็งกร้าวต่อบรรดาผู้ไร้ศรัทธา และเป็นผู้ที่มีความรักเมตตาต่อกันในหมู่พวกเขา” (48 : 29)

“โอ้ ท่านทั้งหลายผู้ศรัทธา จงอย่ายึดเอาศัตรูของฉันทันและศัตรูของสุเจ้าเป็นมิตร สุเจ้าจะเสนอความรักแก่พวกเขากระนั้นหรือ แท้จริง มีสำหรับสุเจ้าซึ่งตัวอย่างที่ดีในชีวิต อิบรอฮีมและเขาเหล่านั้นที่อยู่กับเขาเมื่อพวกเขาได้กล่าวขึ้นแก่ประชาชนของพวกเขาว่า, “โดยแน่นอนยิ่ง เราได้รู้ชัดแจ้งแล้วถึงพวกท่านและถึงสิ่งที่พวกท่านรับใช้เป็นภาคีกับอัลลอฮ์เราประกาศตัวของเราจนเป็นที่ชัดเจนแล้วสำหรับพวกท่าน, และเหล่าศัตรูและผู้จงเกลียดจงชังก็ได้ปรากฏขึ้นในท่ามกลางพวกเรา และพวกท่านก็ยังเป็นอยู่เช่นนั้นตลอดไป จนกระทั่งพวกท่านเชื่อในอัลลอฮ์เท่านั้น”